

Beke Sándor

Adventi koszorú

avagy

Isten megáld a Hargitán

Fejedre hull
a penészes lom,
át- meg átjár
a nyilalló fájdalom,
szülőföldem...

Ámítások altatnak
kényre-kénytelen,
szemedben
tündérálmokat ébresztenek,
szülőföldem...

A hit, néped
szívében gyönyörű,
a hit is marcangol,
s lesújt a keselyű,
szülőföldem...

Isten csak az,
ki téged áld,
égeti homályos
múltad fátyolát,
szülőföldem...

Lelkedben ég,
ég az adventi koszorú,
ne könnyezz,
s ne légy te szomorú,
szülőföldem!...

A negyedik gyertya

Fehér ágyat vetett december,
a fáradt öregember,
itt fenn a Hargitán,
s a hegygerincen
— az élő adventi koszorún —,
egy székely legényke
meggyújtotta az utolsó gyertyát.

A havasi fák között
fényes csizmával
lépked a remény a Szent Hegyen,
mintha valami készülődne itt
a magányos szívekben:
a jászol körül, meleg subában
betlehemes pásztorjátékot
próbálnak a gyermekek,
a feldíszített szán előtt
csengő csendül
az indulni készülő lovacska nyakán,
ajándékot visznek a tanyára:
Máriát-Jézuskát,
s a betlehemi csillagot
karácsony éjszakáján.

...A bércen gyermekek gyülekeznek,
hidegtől könnyes a szemük.
A csilingelő várakozásban
kis fenyőt ölelnek jókedvükben,
s míg az élő adventi koszorút vigyázzák,
a szél elhozza számukra
a puha ködből kibomló
fehér havas himnuszát,
s a háromkirályok üzenetét:
— Isten jön,
és itt hagyja fiát a Hargitán.

Karácsony a Hargitán

Fáj a szívem!
Kivágtak egy kis fenyőt a Hargitán,
s Jézus fája beköltözött szobánkba.
De örülök is, mert Isten
megint közelebb került hozzám,
s most velem beszélget
a feldíszített karácsonyfa,
a friss, még élő fehér fenyő,
a hargitai nagykövet
megkoronázza az ünnepet
és székel pásztorként
beszélni kezd:
— A havas üzenetét hoztam el nektek,
s az ősökét,
a hit, a szeretet diadalát,
s az örök kitartás győzelmét.

Este, amikor leoltom a villanyt,
a pislákoló gyertyafényben
a rejtelmesen csillogó karácsonyfa
álmodni kezd:
a hótakarta bérctetőn,
remegő ágakkal integetnek,
s a csendes éj dallamát susogják
testvérei, a kis fenyők.

A szeretet ünnepén

Ilyenkor jutnak eszünkbe
azok a régi karácsonyok...
Akkor mindenki
jobban tudta szeretni egymást,
és eszünkbe jut
az egyszerű kívánság is:
milyen jó lenne
jobban szeretni egymást,

---

nem úgy,
mint Jézus az embert,
csak mint egyszerű ember
az egyszerű embert —
jó lenne
jobban szeretni egymást.

Fehér séta a Hargitán

Fenyőcsemete
dugja ki fejét a hóból.
Isteni fényt
bocsájt rá a téli nap.
Árnyékában, a mélyben,
csontvázak dideregnek.
Hókristályok becézgetik
téli álmukat.

Székelyföldi kép

Vadkanok, őzek s farkasok
ügetése visszhangzik
a fehér havason —
Csontra vetkőzött fák testén
zúzmará-balzsam csillog.
Hol van a búzavirág-kéklő,
mákvirág-pirosló határ,
a kacérkodó nyári napsugár?
A fenyők között
— hol megfagyott a visszhang —,
fehér kucsmával a fején,
mint fázós gyermek,
alszik a székely tanya.
Az erdő alatt,
a fehér temetőben,
a szomorú fakeresztek

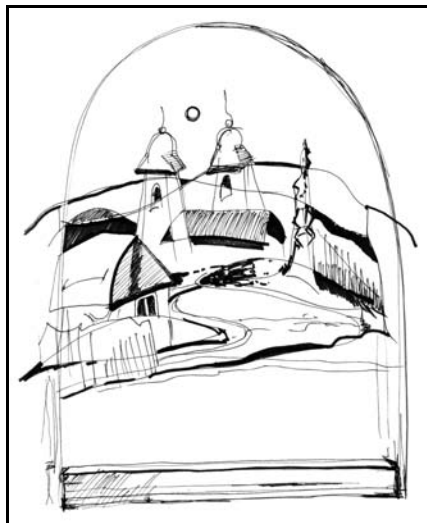

---

s a kopjafák
a fehér hótakaró fölött
a téli széllel ölelkeznek.
Hideg van...
Felettünk
vélt üstökösök cikáznak
az erdélyi égen.

A mulandóság kátéja

A világ mulandó.
Ezért fontos,
hogy szellemünk ragyogjon,
mint a csillagok,
és álljunk egyenesen,
mint a fenyvesek.

Péter Katalin illusztrációja

---

90 éve halt meg Ady Endre

Ady Endre
(1877 – 1919)

Hunn, új legenda

*Hatvany Lajosnak küldöm szeretettel
és hálával azért, mert szeret, bánt és félt.*

Minek a tanács, jóslat, aggodalmak?:
Gesztusaim élnek, míg meg nem halnak
S életemnek csak nézői a maiak.

Messziről és messzire megy ez élet
S csak: élet ez, summája ezrekének,
Örök, magyar határ-pör, meg nem szakadott.

S életük ez a mérsékelt csodáknak,
Mikben mégis ős állandóság vágat,
Hunn, új legenda, mely zsarnokin életik.

Másolja ám el életét a gyöngé,
Fúrja magát eléltén a göröngybe,
Voltom, se végem nem lehet enyhe szabály.

Ha ki király, Sorsának a királya,
Mit bánom én, hogy Goethe hogy csinálja,
Hogy tempóz Arany s Petőfi hogy istenül.

Nekem beszédes költő-példák némák,
Sem a betelt s kikerített poémák,
Sem a mutatványos fátum nem kenyerem.
